

hem neer op zijn kussen „Wacht u voor den spot der menigte. Rijkdom zonder waardigheid is monsterlijk, is een vloek.”

„Wat geef ik om waardigheid? Iedereen in Bassora weet dat ik door mijn oom werd weggejaagd en, slaaf van den havenmeester, jaren lang in dit ellendig hok zweetende en hongerlijdend zat. Zij verachten mij, welnu ik veracht nu hen, ik zal hen verblinden met den glans van mijn rijkdom. De kooplieden zullen mij hun waren verkoopen, de ouders hun dochters, de huizen der aanzienlijken zullen zich niet voor mij openen. Het zij zoo. Ik zal trouwens spoedig naar Mekkah gaan.”

„Hassein, luister. Voor een twintigste der erflating ontdek ik in mijn kronieken dat gij een naneef van Omar den Groote zijt. Mijn draagstoel staat voor. Stap in met mij en kom in mijn huis dat altijd open staat voor onverwachte vrienden. Kom.”

Hassein voer met de hand over zijn voorhoofd. Hoe, dadelijk een twintigste afstaan van den schat, dien hij niet eens in handen had? Maar vier negers kwamen voor met een prachtigen draagstoel, de kadi gaf hem minzaam de hand om in de stappen, deed hem naast zich neerzitten onder het geborduurd baldakijn, hij kon niet meer bezinnen, niet meer terug.

Als arme schamele zwoeger was hij dien morgen nog den havenwal opgegaan, op versleten sandalen, met een vuilen tulband. En zoo zat hij naast den Kadi. Was hij dezelfde? Hij deed zijn intree in het nieuwe leven. In de stad deed de Kadi, aldoor druk pratend, de gordijnen van den draagstoel dicht.

V

Zoo bewoonde Casem Hassein het weelderig paviljoen dat de Kadi hem had afgestaan, o, tegen een niet overmatig hooge huur, baadde zich in rozenwater van Schiras, kleedde zich in kostbare gewaden uit Mosoel en Bagdad en voedde zich met lekkernijen. Het verleden was weggevaagd. Alleen een gelofte in dien tijd afgelegd stond met zwarte letters aan de gouden muren van zijn gelukzalig lot geschreven:

„— zal ik u bewijzen dat ik de wereld verzaak, dorstend naar het kussen van Uw heiligen Steen —”

En thans? Zijn gebed werd steeds kortstondiger, vluchtiger. Aalmoezen gaf hij wel, maar de moskeeën vermeed hij, want daar vermeende hij de vermanende stem sterker te hooren. En de Mufti's van de stad zeiden tot elkaar „De neef aardt naar den goddeloozen Oom. Allah voere hem ten verderve voordat hij erfgenamen verwekt, zoodat zijn rijkdommen aan de kerk vervallen.”

Hassein deed een bangen droom. De Kaaba zweefde als een zware donderwolk boven zijn leger, dreef hem zijn huis uit de stad uit, den dam op,